

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 18 64 00 - Fax 18 64 20

Director de l'edició
Joan Ventura i Bruguera
Redactor en cap
Enric Serra

Puri Abarca (Aparats), Martí Ayats (Esports), Teia Bastons (Economia), Pepa Bouis (Punt i Seguit), Pere Drou (Llengua), Salvador Garcia (Girona), Toni Muñoz (Publicacions especials), Anna Mir (Edició), Miquel Riera (Cultura), Tura Soler (Punt Divers), Xevi Xirgo (Punt i Seguit)

Consell editorial: Xavier Alberti, Narcís-Jordi Aragó, Rosanna Baleri, Carles Barba, Joan Bosch, Josep M. Casas, Josep Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Josep Micaló, Modest Prats, Antoni Puigverd, Joan Ribas, Francesc Ten, Margarida Torrent, Joan Torres, Josep Valls, Esteve Vilanova, Xavier Cortadellas (secretari)

EL PUNT

Hermes Comunicacions, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 18 64 00 - Fax 18 64 20

Consell d'administració: Joan Bosch i Roura (President), Jordi Bosch i Roura (Gerent), David Marca Canyella, Joan Ribas Freixas i Esteve Vilanova i Vila

Director editorial: Joan Vall i Clara
Director: Emili Gisbert i Negrell

Jordi Camps (Esports), Narcís Genís (Catalunya), Josep Martinoy (Espanya-Món), Manel Lladó (Fotografia), Carme Torns (Documentació), Lluís Bruguera (Tancament), Gestió: Anna M. Ribas, Carme Bosch (Administració), Miquel Fuentes (Personal i distribució), Producció: Lluís Cama, Jordi Molins (Maquetació), Jaume Batchellí (Serveis), Jaume Esparraguera (Infografia), Josep Madrenas (Informàtica), Nuri Pruneda (Publicitat), Comercial: Pau Figueras, Baldiri Bramon (Agències), Jordi Cantó (Comarques gironines), Cristina Taulats (Marsme), Marc Baster (Barcelonès Nord), Santi Amores (Subscripcions), Concepció Casals (Quiosquers), Promoció: Xevi Esteve (Club del Subscriptor S.A. ☎ 902 22 10 10), Màrqueting: Toni Corominas, Impressió: Rotinpres ☎ 40 05 95.

EL PUNT expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que EL PUNT no fa seva necessàriament.

Defensor del lector: Josep Valls i Grau.

Difusió controlada
Dipòsit legal: GI-535-78

Una altra demostració del Cesid

Es ciutadans d'aquest país han afegit al seu pou de sorpreses la notícia que el Cesid va estar investigant activitats empresarials de l'entorn familiar de Jordi Pujol en relació amb un suposat tràfic d'influències. Al marge del resultat negatiu d'aquestes investigacions —sempre tranquil·litza que les sospites sobre qualsevol polític resultin infundades—, la pregunta que tot hom es fa aquests dies és: Per què el Cesid investigava el president de la Generalitat? Centrar la motivació del seguiment en les sospites esmentades és fer foc d'encenalls. Investigar si hi ha irregularitats en l'actuació dels polítics no és una ocupació dels

serveis d'intel·ligència, excepte en aquells casos que hi hagi indicis que puguin afectar la seguretat de l'Estat i la pervivència del sistema democràtic. En totes les altres circumstàncies, és a jutges, fiscals i policies a qui pertoca investigar, jutjar i condemnar o exonerar qui correspongui. Per tant, des d'aquesta perspectiva —que és la pròpia d'un estat de dret— no és al Cesid a qui correspon dur a terme aquestes investigacions. En canvi, la conclusió ha de ser la mateixa a la qual s'arribava amb l'escàndol de les interceptacions telefòniques: a dins del Cesid hi ha —o hi ha hagut, en el més optimista dels supòsits— grups organitzats que han

estat treballant al servei d'interessos menys nobles però més rendibles que els de la seguretat de l'Estat. La qual cosa, quan es fa pública, intranquil·litza considerablement els ciutadans perquè no només s'adonen que aquest servei treballa per aquells contra els quals hauria de lluitar sinó que, a més a més, no hi ha poders ni institucions amb prou força per aturar-ho i posar-ho en mans de la justícia.

Mentre això no passi, ens haurem d'acostumar a treure importància al que surti de les investigacions del Cesid i analitzar amb més deteniment el com i el perquè de les seves actuacions.

El desconcertant mutis d'un alcalde

Les seves raons deu tenir l'alcalde de Sant Joan de les Abadesses, Josep Bassaganya, per no voler parlar amb la premsa. La trajectòria municipal de Bassaganya és prou suggerent per pensar que rere la seva conducta no s'amaga cap rebequeria ni tampoc ànims de fer-se notar. Però és una actitud ben curiosa, sobretot en aquest temps en què qui més qui menys es deleix

per tenir els seus moments de protagonisme. De fet, Bassaganya va viure un mandat tumultuós quan va ser alcalde del 1983 al 1987 i potser per inexperiència o perquè en aquells anys eren molt més marcades les posicions polítiques, va pagar car el fet d'enfrontar-se —amb raó o sense, aquesta no és ara la qüestió— als poders fàctics locals. A les eleccions del 87 se li va passar factura i va

perdre l'alcaldia. Ha hagut de resistir vuit anys a l'oposició abans de tornar al càrrec amb majoria absoluta (va treure el 52% dels vots), tenint en compte però que els resultats electorals de Sant Joan gairebé sempre s'han decantat pel marge d'un regidor, el mateix que va perdre fa vuit anys. Ara s'ha de veure fins a on és capaç Bassaganya de portar el seu personal mutisme.

EL LECTOR ESCRIU

Àngel Girona i els Gegants d'Olot

Quan per primera vegada em vaig posar a ballar els Gegants al pati de l'Hospici ben segur que mai m'hauria pogut imaginar el que el dia 11 de setembre a la nit em va passar. Encara que no ho semblava, el primer dia no vaig tenir prou esma per aixecar el gegant, i amb prou feines la gegantessa. Però potser perquè sóc tossut de mena em vaig proposar de ballar i ho vaig fer, però per Déu que ho vaig passar malament. Tot jo tremolava, encara que de mica en mica ho vaig anar superant i la sensació d'emoció quan ballava s'anava fent cada vegada més gran.

Els primers anys, els àmics de la Xafarnat van començar a capgirar les Festes del Turà traient tothom al carrer i amb un concepte totalment diferent del que s'havia fet sempre (substituïts magistralment pels components de l'AOAPIX). Recordo que al ball de nans, gegants i cavallets després dels focs l'any 1986 ens van sorprendre amb el Gabriel Alcalde quan ballàvem: cada cop que ens acostàvem amb els gegants es posaven a xisclar i aplaudir. Això em va fer adonar que sense defugir el to tradicional dels balls havíem d'afegir-hi noves coreografies que enaltissin encara més aquestes figures. I així de mica en mica vam incorporar nous elements. El fet d'aquest any de ballar amb les llums de les espelmes ja ha estat massa; no hi havia cap geganter que no li brillessin els ulls d'emoció. La gent de la plaça, motivadíssima, ballava els gegants amb un vaivé d'espelmes que qui és que no s'emocionava. Aquesta és la implicació que volíem de la gent, que cadascú fos un geganter, un nan o un cavallet.

El meu darrer ball amb la gegantessa m'ho va acabar tot, jo no sé què puc dir per agrair les mostres d'estima que se'm van dispensar. Tampoc oblidaré mai aquell primer ball, quan es van

encendre totes les espelmes i la plaça es va enfosquir, amb en Josep M. Batlle dins del gegant i amb en Jaume Bahí amb la gegantessa. Ni tampoc l'impressionant geganter que és en Miliu Domènech, en Jordi Casas, en Pep Mora, en Joan del Pozo, en Gabriel Alcalde —el meu mestre—, en Ramon Buxó, en Pep Bartrina i el flabiolaire Pam Vila i en Miquel Pascal, tots ells són les veritables ànimes d'aquests gegants. Tampoc m'oblidaré d'una persona, la qual sempre ens va encoratjar amb els nostres invents, que viu la faràndula amb la plenitud del

cor: en Narcís Ferrer, substituït per en Joan Canyada en la regidoria de Festes i que porta el caire de fer les coses ben fetes. Ni aquella abraçada amb Pere Macias. Ni aquests cavallets que salten i salten sense parar ni que es llaguin els peus. Ni els balls magistrals que ens han ofert aquest any la mainada dels capgrossos.

Obviament hi ha una persona que ha viscut més que ningú les meves angoixes, les meves absències de casa, un gran crític i una excel·lentíssima companya: la Tat. I els meus dos fills, l'Andreu i

la Coral, embadalits sempre quan ballava. A tots moltes gràcies per haver compartit la meva dèria pels gegants, que no perdre mai.

Jo l'any vinent aniré com tothom a la plaça i l'últim dia m'emportaré l'espelma. M'afegiré amb les penyes i entonaré el *Na, Nari...* que portaré sempre a dins. / ÀNGEL GIRONA i SUNYER. Olot.

Mifas, present a la Fira de Sant Feliu

La delegació del Baix Empordà de l'Associació Mifas va participar per primera vegada a la

Fira de Sant Feliu de Guíxols, que es va celebrar els dies del 7 a l'11 de setembre. A més de vendre-hi pins, pintures i ceràmica, tot fet per minusvàlids, el més positiu va ser la molta informació que es va donar —sobretot pel que fa a les barreres arquitectòniques— als molts visitants de la fira. / ISABEL JUSCAFRESA CAMA. Palafrugell.

La caòtica circulació al poble de Salt

Sóc fill de Salt, i quan hi vaig em trobo amb un problema que voldria fer palès. Vull expressar la meva queixa i la d'altres veïns del poble de Salt per un fet que pot semblar que no té importància, però que s'està repetint molt sovint d'un temps ençà, i que pot comportar importants i greus conseqüències.

Pels carrers de la població les bicicletes van en sentit contrari al de circulació, envaeixen els altres carrils, amb el consegüent risc d'atropellament, a més d'anar per les voreres molestant la gent que passa, i tot això sense que ni els municipals ni ningú no facin res per solucionar-ho.

En diverses ocasions d'altres veïns han parlat amb les autoritats corresponents, però no n'han pogut treure res. Seria bo que qui en tingui la responsabilitat faci respectar la legalitat a tothom, perquè entre tots no hàgim de lamentar incidents que s'haguessin pogut evitar. / ALBERT FALGUERAS i MARLY. Girona.

FERRADES

La fotografia que acompanyava en la contraportada del diari d'ahir les declaracions sobre la Conferència de Pequín de Mercè Amorós, presidenta de l'Associació de Dones Empresàries de les comarques gironines, no era d'ella sinó de Carme del Amo, que és membre d'aquesta mateixa associació.

LA PUNXA D'EN JAP

